

Fòrum ONDARA

de capellans del bisbat de solsona

Núm 9 - novembre de 2008

Anàlisi de la proposta de modificació de l'economia diocesana des del punt de vista econòmic i pastoral

La delegació d'Economia del bisbat ha presentat una proposta de modificació de la normativa de l'economia diocesana, arxiprestal i parroquial que el bisbe ha enviat a alguns capellans demanant-los-en l'opinió. Us oferim una anàlisi d'aquesta proposta, a la llum dels principis de l'Ajuda a l'Església.

1.- Afrontar una modificació radical de l'economia diocesana recolzada en un element extern i conjuntural, com és l'augment de l'aportació (a compte!) de l'Estat a l'Església per a l'any vinent és, si més no, una temeritat. Ningú no assegura que el nou model de finançament pactat signifiqui una més gran quantitat que rebí l'Església en anys successius. És més, ni que fos molt significativa i duradora, no justifica aquesta modificació que, per altra banda, no ajuda a avançar cap a l'autofinançament solidari que preconitzava el Concili Català de 1995 (Res. 165-170)

2.- Quan les parròquies "reclamen que disminueixi el tant per cent" que aporten als arxiprestats, moltes (la majoria) ho fan perquè la comunió de béns que això representa no es veu compensada amb l'ajuda recíproca que haurien de rebre per part de l'economia diocesana (p.ex. en subvenció per obres). La comunió de béns unidireccional no és "comunió", és una altra cosa (imposició, tribut o el que se'n vulgui dir). La maniobra es veu clara: se suprimeixen les ajudes a les parròquies, les parròquies es queixen i, llavors, es dona com a solució, no tornar a donar les ajudes, sinó suprimir dràsticament el sistema de comunió cristiana de béns.

3.- L'increment de la remuneració dels preveres que es proposa és molt petit (al voltant del 10%) i és similar al que es feia quan estava en vigor l'Ajuda a l'Església. No és un increment tan "substancial" com es diu que serà l'aportació de l'Estat i en un moment de recessió econòmica i fort increment de la inflació representa més aviat un estancament en l'economia dels preveres. A més, la supressió de les ajudes per familiar o minyona, la congelació de les ajudes per vivenda i el canvi en el pagament del quilometratge,

representarà en la majoria dels casos un retrocés en la qualitat de vida de molts sacerdots. Per altra banda, en la proposta que es fa no es contempla el problema del "complement de mínims" que podrien deixar de cobrar els sacerdots jubilats, cosa que també econòmicament serà un handicap per a aquests sacerdots.

4.- Quant a l'increment d'una major disponibilitat de les parròquies sobre els seus ingressos ordinaris es proposa que només una part de les parròquies aportin un 20% dels ingressos. Un es podria preguntar sobre el criteri per a elaborar aquesta llista de parròquies, però un primer cop d'ull denota que les raons són merament econòmiques a favor d'una economia centralista: només les parròquies més grans són les que aporten, ja que un 20% dels ingressos de les parròquies més petites no els representa cap solució a l'hora de "fer diners". Per tant, aquesta aportació no té res a veure amb la comunió cristiana de béns ni soluciona els problemes econòmics de les parròquies petites servides des de lluny, que hauran de pagar el quilometratge del seu servei pastoral. Una nova i clara desigualtat entre unes i altres.

5.- És cert que el cànon 1263 estableix que *"per a les necessitats de la diòcesi, el bisbe diocesà té el dret, després d'haver escoltat el consell d'economia i el consell presbiteral, d'imposar a les persones jurídiques públiques subjectes al seu govern un tribut moderat que sigui proporcionat a llurs ingressos..."*; però l'aportació del 50% del rendiment del patrimoni parroquial, a més d'excessiva és discriminatòria, perquè es produiran casos de parròquies molt petites que veuran incrementats els seus ingressos sense que tinguin activitat (com a molt una missa mensual

o anual) i de parròquies més grans amb més activitat pastoral i social que només dependran de les aportacions dels fidels, si no tenen patrimoni. Però la desigualtat també serà molt gran entre parròquies petites, ja que unes s'enriquiran amb el 50% del rendiment dels seus béns i altres, a l'haver de pagar el quilometratge, hauran de ser mantingudes per l'"adscrit" que les serveixi. Novament ens trobem que la supressió de la comunió cristiana de béns produirà allò tan antievangèlic com la desigualtat. Per altra banda, l'administració dels béns parroquials pertany a la parròquia, com diu el mateix Dret Canònic.

6.- Ja es veu que la supressió dels arxiprestats va avançant ja que només queda per a la pastoral de conjunt la col·lecta del Dia de Germanor.

7.- El pagament del quilometratge per part de les parròquies farà que en moltes d'elles tots els ingressos ordinaris vagin a sufragar aquesta despesa, a no ser que el sacerdot amb un mínim de consciència i criteri pastoral hi renunciï. Tant una cosa com una altra representarà un pas enrere econòmic i/o un pas enrere en una economia pastoral i al servei de la pastoral.

8.- Es dona per suposat el "preu" de les misses (estipendis), que equival a contravenir el cànon 947, o dels aranzels, tornant a barrejar el soroll dels diners amb el més sagrat i el servei pastoral gratuït. Hi haurà capellans que els cobraran (o els voldran cobrar, però no tindran intencions) i d'altres que, per fidelitat a la seva consciència i per estimació a la parròquia, no els cobraran, essent, això, a més a més, causa també de desigualtat.

Conclusions:

Si es tenia tan clar d'antuvi que s'havia de suprimir l'Ajuda a l'Església, amb tot el que representa d'igualtat, de solidaritat, de comunió, d'eclesialitat, de gratuïtat, de pastoral... no calia donar-li tantes voltes. Podien haver aplicat estrictament el dret canònic, que ja estableix unes pautes a seguir, i no calia durant aquests anys barrejar una normativa basada en aquells principis sense creure-hi.

Posar com a incentius, perquè els sacerdots aprovin aquesta modificació de normativa, un increment de la seva remuneració i una major disponibilitat de les parròquies, és una fal·làcia, ja que ni una cosa ni l'altra és compleixen.

La proposta (*) demostra una gran cobdícia centralista i centralitzadora i un desentendre's de la comunitat i les comunitats.

És clar que anem de cara a una economia neoliberal, condemnada per la doctrina social de l'Església. Cada un que s'apanyi com pugui i si es donen casos de pobresa entre els preveres o entre parròquies no és un problema dels altres, ja que la fraternitat i la comunió desapareixen.

Tot plegat està en contradicció amb les pautes aprovades per la Conferència Episcopal Espanyola que publicava la revista *XTantos* del maig de 2008, que tant en les claus com en les propostes tenien moltes similituds amb la nostra desapareguda Ajuda a l'Església.

Sembla que després d'un quants anys de tenir morta l'Ajuda a l'Església, però de "cos present", ara li ha arribat l'hora de l'enterrament. □

(*) La proposta la podeu consultar en la nostra plana web: <http://www.galeon.com/ondara>, a la secció novetats

La comunió eclesial

Encara no fa mig any que el Sr. Bisbe publicava una Carta Pastoral sobre la naturalesa de la comunitat cristiana. I el 9 d'aquest mes de novembre ens sorprenia amb una circular sobre la comunió eclesial, que es va repartir amb el Full Diocesà. Esperàvem que aquesta vegada donaria una resposta a la situació concreta de la diòcesi. Doncs no, el seu contingut, com el de l'anterior Carta Pastoral, és purament doctrinal. La clau de volta de la comunió diocesana seria "l'acceptació cordial del servei ministerial del bisbe".

Quan tindrem la sort que el Sr. Bisbe, en les seves pastorals i allocucions ens obri una escletxa del seu cor? Sembla que no vulgui en-

tendre que l'acceptació cordial al seu ministeri i la comunió es guanyen més amb el cor que amb el cap i amb els cànons. La circular no conté cap anàlisi de la situació concreta del bisbat. Només un paràgraf, en clara al·lusió al nostre Fòrum: "*Alguns fidels amb el seu comportament i les seves paraules perjudiquen la veritable comunió entre els germans. Mentre no es corregeixin amb una continuada renúncia ascètica i un major domini personal, és impossible que s'aconsegueixi la comunió que ells mateixos invoquen tan sovint*". Que més voldriem nosaltres que poder ser sempre positius, però les circumstàncies del bisbat no ens hi ajuden gaire.

Un llibre

Creer, ¿para qué? Conversaciones con alejados, de José Antonio Pagola (ed. PPC, 2008).

Molt interessant, encara que potser un xic reiteratiu. Fa veure com qualsevol època o situació de la vida és bona per a replantejar-se el problema de la fe. Dóna gran importància a un mètode de pregària, a l'abast de creients i no creients, que consisteix a escoltar en el silenci el propi cor. Déu se'ns comunica des del fons del nostre ser. És possible que al començament el nostre cor només ens dugui ximpleries, però tard o d'hora la veu de Déu s'hi deixarà sentir. Hi trobareu també material per a la formació de grups "cercadors de Déu".